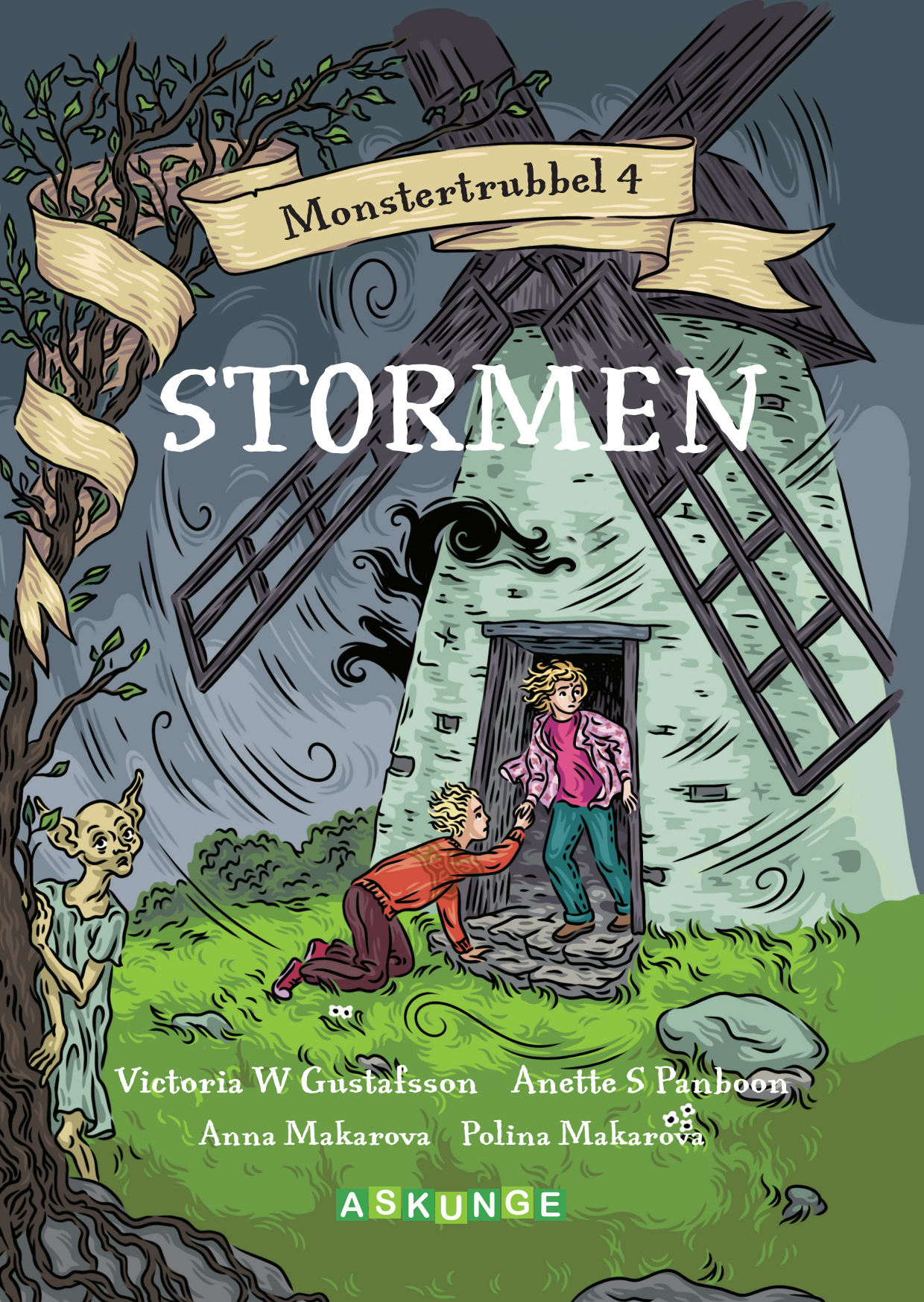
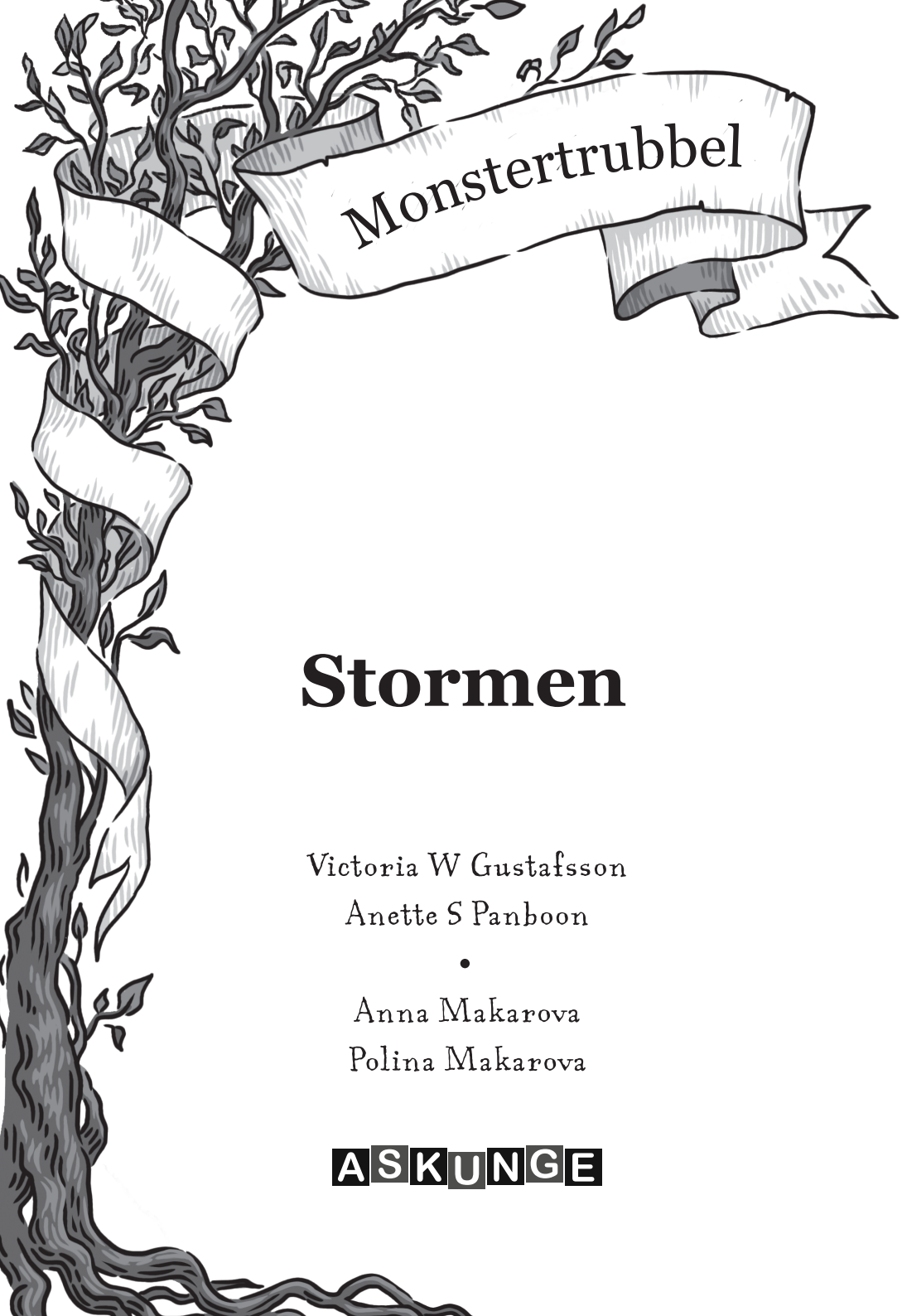

Monstertrubbel 4
STORMEN
Victoria W Gustafsson
Anette S Panboon
Anna Makarova
Polina Makarova
ASKUNGE

Stormen

Victoria W Gustafsson
Anette S Panboon

•

Anna Makarova
Polina Makarova

ASKUNGE

SVARTA BERGEN
VÄDERKVARNEN
MICKLAB
GROTTAN
TORNET
LADAN
Micklabo

FYREN
FISKEBODEN
TRÄDKOJAN
DE SJU PORTARNAS RIKE

Bim

Mir

Pappa

Vägvisaren

Grugon/Skuggan

Simre

Detta har hänt

Bim och Mir bor tillsammans med sin pappa. Deras mamma är försvunnen. En dag hittar de en gammal bok som heter Monstertrubbel. I boken finns en ramsa som tar dem till en annan värld.

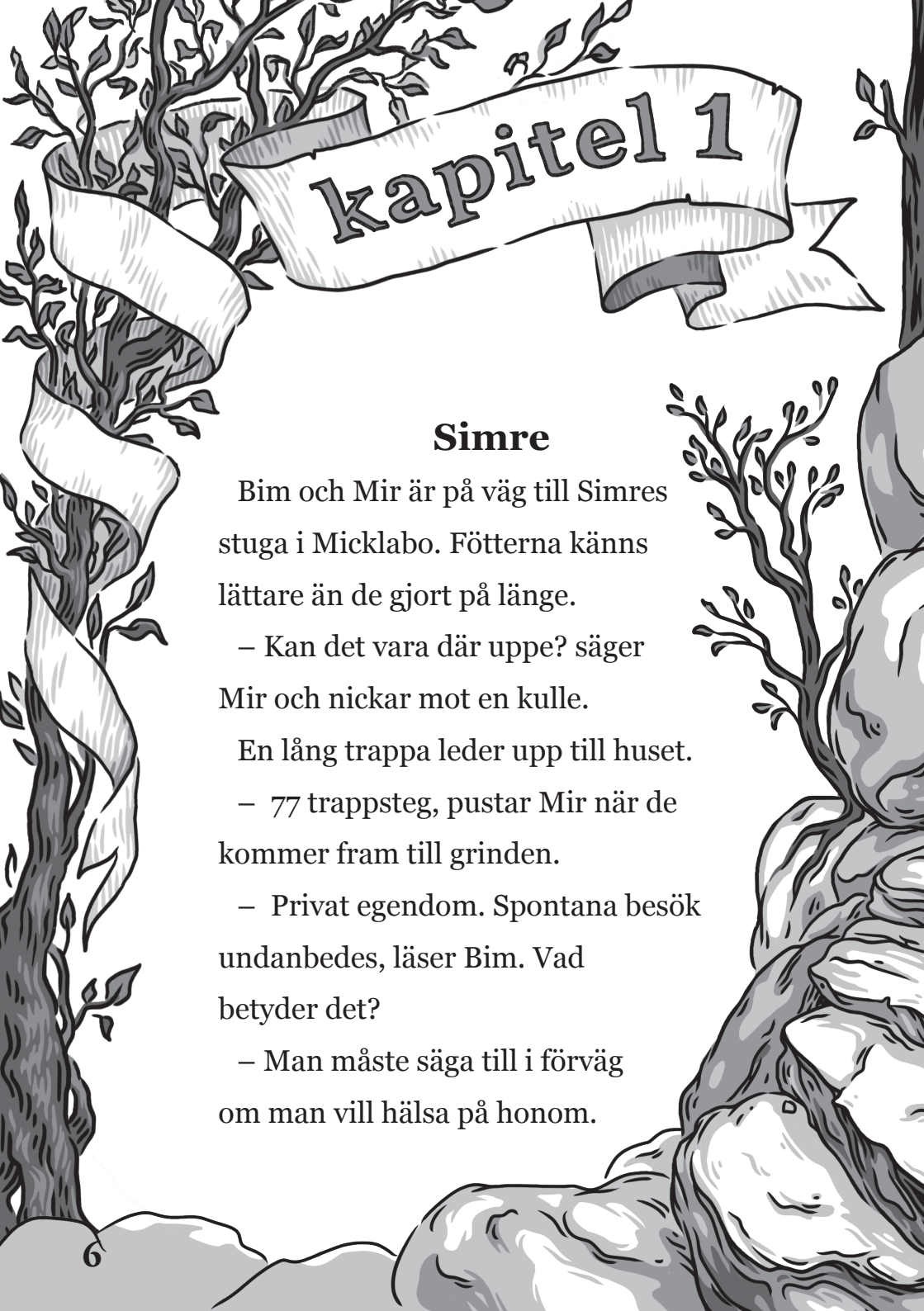
I Micklabo möter de Vägvisaren och Krax, som ger dem ett uppdrag.

Sju monster sitter inlåsta på sju olika platser. Den onda trollkarlen Grugon, också känd som Skuggan, har tagit dem tillfånga.

Bim och Mirs uppdrag är att rädda monstren.

Minto, Omila och Nedor är befriade, men fyra till måste räddas.

Bim och Mir har varit i Svarta Bergen. Där hittade de Vägvisarens vandringsstav. Men nu är den försvunnen. Om de ska ha en chans mot Grugon, måste de få tag på vandringsstaven.

Simre

Bim och Mir är på väg till Simres stuga i Micklabo. Fötterna känns lättare än de gjort på länge.

– Kan det vara där uppe? säger Mir och nickar mot en kulle.

En lång trappa leder upp till huset.

– 77 trappsteg, pustar Mir när de kommer fram till grinden.

– Privat egendom. Spontana besök undanbedes, läser Bim. Vad betyder det?

– Man måste säga till i förväg om man vill hälsa på honom.

– Du verkar inte vara så gästvänlig, lilla vän. Men sånt bryr vi oss inte om.

Hon pratar som om Simre vore där.

Bim öppnar grinden och går vidare mot huset.

– 78, 79 ... 100! räknar Mir och torkar bort svett från pannan.

Inne i huset står allt i perfekta rader och räta linjer.

– Wow! Simre verkar vara en riktig hedant.

– Pedant heter det, rättar Mir.

På en hylla står en rad med kaffekoppar.

Öronen pekar åt samma håll och det är exakt samma avstånd mellan kopparna. Böckerna i bokhyllan är ordnade efter storlek och ryggarna står exakt mot hyllans kant. Bim kan inte låta bli. Hon trycker in några av böckerna och vänder på en av kaffekopparna.

– Så, nu ser det mer normalt ut, säger hon nöjt.

– Det där skulle Simre inte gilla, säger en röst bakom henne.

Vägvisaren sitter i en av fåtöljerna och betraktar henne. Han trummar med fingrarna och ser strängt på henne. Bim rodnar.

– Oj, jag såg dig inte, säger hon.

Krax sitter på armstödet och putsar sina fjädrar. Hans fötter lämnar spår i dammet som lagt sig överallt i stugan.

– Bråkstake, kraxar papegojan.

– Jag ... jag ... börjar Bim, men hittar inte de rätta orden.

– Nåväl, säger Vägvisaren. Som ni redan förstått vill Simre ha ordning och reda, både i sitt hem och i Micklabo. Han brukade sitta på sin altan och speja ut över byn för att upptäcka om något inte stod rätt till.

– Krra, krra. Surgubbe.

Vägvisaren håller upp pekfingret mot Krax.

– Visst kan han uppfattas som sur. Men han har andra sidor också.

– Men, säger Mir. Hur ser han ut?

– Jag har ett kort på honom här.

Vägvisaren tar upp ett skrynkligt fotografi ur fickan.

Mir tittar på det och förstår vad Krax menar. Simre ser inte ut som en glad prick. Eller förresten, han ser ut som en prick, rund och alldeles röd. Men glad verkar han inte. De stora ögonen stirrar på Mir, oavsett hur han vänder och vrider på fotot.

– När Simre kom till Micklabo var han alltid butter, säger Vägvisaren. Men det var bara en mur som han byggt upp. När han började lita på oss fick vi också se hans andra sidor.

Mir tänker att så är det för honom också. Fast tvärtom. Han vill inte visa att han är arg.

– Simre sitter fången i väderkvarnen, säger Vägvisaren. Det är inte så långt dit, men låt inte det lura er. Det finns många faror längs vägen. Lycka till!

Han håller ut sin mantel med ena armen och sveper den genom luften. Sedan är han borta.

– Va? säger Bim. Han glömde att ge oss något.

– Konstigt! När vi räddade Minto fick vi stenen.

Snäckan hjälpte oss att rädda Omila. Och vi hade aldrig lyckats rädda Nedor om vi inte haft glaskulan. Men nu fick vi ingenting.

– Kolla, säger Bim. Det är ett meddelande.

Hon lutar sig över armstödet där Krax suttit. Spretiga tunna bokstäver är ristade i dammet.

På rullande stenar växer ingen mossa.

